

Άναμετάφραση

*Κι οί ποιητές τι χρειάζονται
Σ' έναν μικρόψυχο καιρό,⁴*

*Friedrich Hölderlin
(μετάφραση Τάκης Παπατσώνης)*

-Δημόσιες σχέσεις.

Ἡ γενειάδα

Μὲ γένεια γεννήθηκε
Ἡ γενιά μου. Μὰ ὅταν
Μεσηλικιώθηκε
Κι ἔπρεπε νὰ εὐπρεπιστεῖ,
Στὸ ξύρισμα, μὲ τὶς τρίχες
Καὶ τὰ καλύτερά της
Σχορπίστηκαν ποιήματα.

Γένεια εἶθισται
Ν' ἀφήνουνε κι οἱ γέροι.
Γιὰ νὰ θάψουν
Τὴν παραμορφωμένη νιότη.
Γιὰ ν' ἀναγεννηθοῦνε ἐν σοφία.
Γιατὶ ἦρθε ὁ καιρὸς
Νὰ συγκριθοῦν.

Γέροι πλέον κι ἡ γενιά μου,
Τοῦ ἐβδομήντα,
Στὰ σαράντα, ποὺ ἔχει γεννηθεῖ,
Ἐκείνης, ποὺ ἀκόμα μνημονεύει.
Νὰ δοῦμε ἀπὸ ποιὰν θὰ μνημονευτεῖ
Κι αὐτὴ, ὅταν κι ἀπ' αὐτὴ
Μόνη θάχει ἀπομείνει ἡ γενειάδα.

Τὰ κακὰ ποιήματα

Ποιήματα ποὺ δείχνουν ἀπὸ τὴν ἀρχή.
Ἀπὸ τὴν πρώτη γραφή.
Πὼς εἶναι ἀνεπίδεκτα ποιήσεως
Ἄλλ' ἐσὺ ἐκεῖ, ἀπὸ πάνω τους
Νὰ τὰ γράφεις καὶ νὰ τὰ ξαναγράφεις

Καὶ νὰ τὰ διαβάζεις περασμένα μεσάνυχτα
Καὶ τὸ πρωὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή.
Ἀμελώντας τὴν κούραση, ἀλλὰ ἐκεῖνα
Τίποτα, νὰ μὴ λένε νὰ καλυτερεύσουν.
Τότε τὰ παρατᾶς, ἀλλὰ γιὰ λίγο

Ἐνῶ ὁμότεχνοι π.χ. καὶ κριτικοὶ σοῦ ἔχουν πεῖ
Νὰ μὴ λυπᾶσαι τέτοια ποιήματα
Ποὺ τὰ γέννησες μὲ σύνδρομο ντάουν
Ἀλλὰ στὸ κάτω κάτω δὲν εἶναι ἄνθρωποι
Κι οὔτε ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων καιάδας

Λοιπὸν μὴν τὰ λυπᾶσαι καὶ πέτα τα
Ἄλλ' ἐσὺ ἐκεῖ, τὰ κοιτᾶς καὶ τὰ ξανακοιτᾶς
Σὰν μὲ συμπόνια, μὲ τύψεις
Γιὰ παιδιὰ σου παραμελημένα.
Ἔτσι τὰ ξαναφροντίζεις, ἐνῶ ξέρεις,

“Ότι δὲν ἔχουν καμμιὰν ἐλπίδα
Στὴν πραγματικότητα σὲ πονάει
Καὶ σὲ σφάζει ὁ ἐγωισμὸς τοῦ πατέρα
Κι ὄλο ἐξασφαλίζεις καμμιά θεσοῦλα
Στὶς συλλογές σου, γιὰ κανένα

Σὰν κι αὐτὸ ἐδῶ, γιὰ νὰ γεμίσει
Καὶ τὸ ἀκριβοπληρωμένο τυπογραφικὸ
Στὸν ἐκδότη, ποὺ ντρέπεται
Νὰ χρηματίζεται, γιὰ μιὰ δημοσίευση
Σὰν ὑπάλληλος κι οὔτε δημόσιος κᾶν,

Ἄλλ’ οὔτε καὶ τόσο ξεδιάντροπος
“Ὅσο ὁμότεχνοι π.χ. καὶ κριτικοί,
Ποὺ π.χ. καὶ γιὰ μιὰ κολακεία,
Σὰν μαθητευόμενοι μάγοι οἱ μὲν
Κι οἱ δέ, ἐπαγγελματίες

Ταχυδακτυλουργοί, βάζουν αὐτοὶ
Στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων
Τὰ κακὰ σου ποιήματα
Καὶ στὸ πὶ καὶ φὶ
Βγάζουν μιὰ καλὴ κριτικὴ.